

Arrest

nr. 192 014 van 14 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op maandag 24 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 maart 2017 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter), aan de verzoekster op 24 maart 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 mei 2017 met refertenummer 69336.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekster, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 juni 2014 dient de verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, bij het Belgisch Consulaat-generaal te Casablanca een aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot, E.C., die eveneens de Marokkaanse nationaliteit heeft. Op 13 oktober 2014 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag.

1.2. Op 26 mei 2015 dient de verzoekster bij het Belgisch Consulaat-generaal te Casablanca een tweede aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot. Het visum lang verblijf wordt toegestaan bij beslissing van 2 september 2015.

1.3. Op 3 maart 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14*ter*). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 24 maart 2017 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

(…)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:³

[] de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

Betrokkene voldoet niet meer aan de voorwaarden van gezinshereniging zoals voorzien in art. 10 van de wet van 15.12.1980, namelijk, haar echtgenoot E. C. (...) is op 31.05.2016 overleden. Er is dus geen referentiepersoon meer waaraan het verblijfsrecht van mevrouw verbonden is. Betrokken was nog maar 8,5 maand in België toen haar man overleden is. Zij zijn ook pas recent getrouwd (08.10.2013 in rijksregister). Betrokkene ondertekende op 08.11.2016 (opgesteld op 26.10.2016) een document waarbij bewijzen worden gevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en hechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele / sociale banden met land van herkomst) werden volgende documenten overgemaakt:

- *Bevestiging van het volgen van een inburgeringstraject, eerste aanmelding op 29.03.2016 en cursus gestart op 26.09.2016 (cursus maatschappelijke oriëntatie, cursus NL): aangezien het volgen van deze cursus een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken dit zegt niets over betrokkene zelf en haar integratie in België*

Er is geen gezinssituatie meer en er zijn geen aanwijzing dat de gezondheidstoestand van betrokkene een beletsel vormt voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten (rekening houdende met artikel 74/13). Tevens vormt de korte verblijfsduur van mevrouw in België geen belemmering voor een dergelijk bevel. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 10, 11 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1.1. Geschonden bepalingen en bespreking:

1.1.1. Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

1.1.2. Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing - in casu de bestreden beslissing d.d. 03.03.2017 zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

1.1.3. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tôt een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

1.1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

1.1.7. In casu zijn de bestreden beslissing van 03.03.2017 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het

redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat {Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine}.

1.1.8. Verwerende partij stelt volgende vast:

- Verzoekster zou zich niet gehouden hebben aan de voorwaarden die hem werden opgelegd, met name haar echtgenoot is overleden.

In essentie trekt verwerende partij het verblijf van verzoeker in om redenen die niet te wijten zijn aan verzoekster zelf.

Haar echtgenoot, zijnde de heer E. C. (...), is op 31.05.2016 overleden. Verzoekster heeft een overlevingspensioen.

De intrekking van het verblijf steunt niet op een juridisch grondslag.

Bij het overlijden van de referentiepersoon die een Unieburger is is de wet daar zeer duidelijk over.

Het toepassingsartikel, zijnde 42 quater §1 lid 3 van de Vreemdelingenwet, heeft expliciet vermeldt dat het overlijden van een Unieburger tot gevolg dat het verblijf van het familielid wordt beëindigd, terwijl artikel 10 en 11 van de Vreemdelingenwet dit niet voorzien.

Uit opsomming van de beëindigingsgronden van artikel 10 en 11 van de Vw. blijkt niet dat het overlijden van de referentiepersoon een beëindigingsgrond vormt voor het verblijf.

Het verblijf van verzoekster werd onterecht ingetrokken.

De bestreden beslissing is buitensporig en dient te worden vernietigd."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 Vw., van de artikelen 10 en 11 Vw. en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing is gebaseerd op het overlijden van de echtgenoot an sich en hij stelt dat dit geen rechtmatige beëindigingsgrond vormt voor de intrekking van een verblijfsrecht.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 11, § 2, 2° Vw. dat luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;"

Verzoekster kan niet dienstig betwisten dat zij in België geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt sedert het overlijden van haar echtgenoot op 31.05.2016. Bijgevolg valt verzoekster onmiskenbaar onder het toepassingsgebied van voormelde bepaling.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, kan er op basis het overlijden van de echtgenoot wel degelijk vastgesteld worden dat er geen gezinsleven of huwelijksleven onderhouden wordt.

Inderdaad, het overlijden van de huwelijkspartner maakt geen deel uit van de uitzonderingsbepalingen zoals opgeleest in artikel 11 § 2, lid 7, namelijk: "De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoon het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek."

Voor zoveel als nodig kan in dat opzicht worden verwezen naar de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

• R.v.V. nr. 84 237 van 5 juli 2012

"Verzoekster kan, gezien de expliciete bepalingen van artikel 11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat de bestreden beslissing niet in overeenstemming is met het principe achter de gezinshereniging en dat de beslissing onredelijk is, nu het overlijden van haar echtgenoot buiten haar wil gebeurde en zij steeds een gezinscel vormde met haar echtgenoot. Het eerste middel is ongegrond." (R.v.V. nr. 12.267 van 4.06.2008)

Artikel 11 § 2, lid 8 bepaalt dat ook ingeval van de beëindiging van het gezinsleven (in casu door overlijden van de huwelijkspartner), bij de intrekking van het verblijfsrecht rekening moet worden gehouden met de o.a. de duur van het verblijf in België en met de aard en hechtheid van de gezinsband: "(...)"

In de bestreden beslissing werd daaromtrent gemotiveerd als volgt:

"bevestiging van het volgen van een inburgeringstraject, eerste aanmelding op 29.03.2016 en cursus gestart op 26.09.2016 (cursus maatschappelijke oriëntatie, cursus NL): aangezien het volgen van deze cursus een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, dit zegt niets over betrokkene zelf en haar integratie".

En ook:

"...Tevens vormt de korte verblijfsduur van mevrouw in België geen belemmering voor een dergelijk bevel"

Er kan alleen maar vastgesteld worden dat de bestreden beslissing volledig in lijn ligt van datgene wat artikel 11 Vw. voorschrijft.

Verzoekende partij voert in haar verzoekschrift geen betwisting aangaande de motivering inzake de integratie en de duur van het verblijf. In iedere hypothese kan niet gesteld worden dat het bestuur in haar beoordeling de grenzen van de redelijkheid zou hebben overschreden.

Bijgevolg worden de door verzoeker aangevoerde schendingen geenszins aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet ernstig."

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de beslissing tot intrekking van verblijf verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 11, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat er een einde wordt gesteld aan het verblijf van de verzoekster in het Rijk omdat zij niet langer voldoet aan de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, nu haar man op 31 mei 2016 is overleden en er dus geen referentiepersoon meer is waaraan haar verblijfsrecht is verbonden. Daarnaast wordt er nog overwogen dat de verzoekster geen stukken heeft overgemaakt die aantonen dat zij "op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken", dat zij nog maar acht en een halve maand in België was toen haar man overleed en dat zij ook pas recent getrouwd is. Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het "legaal verblijf in België is verstreken", waarbij tevens rekening wordt gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 11, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)

§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

(…)”

Artikel 10 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(…)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

(…)”

Te dezen laat de verzoekster gelden dat haar verblijf wordt ingetrokken om redenen die niet aan haar zelf te wijten zijn en dat de intrekking van haar verblijf niet steunt op een juridische grondslag. Zij licht toe dat de artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet niet voorzien in de beëindiging van het verblijf in

het geval van het overlijden van de referentiepersoon, terwijl artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet dit wel expliciet vermeldt voor Unieburgers. Hoewel de verzoekster kan worden gevolgd dat de artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorzien in het overlijden van de echtgenoot als beëindigingsgrond, wordt er op gewezen dat artikel 11, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet duidelijk stelt dat de minister, *c.q.* staatssecretaris, of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 werd toegelaten tot een verblijf in het Rijk niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven wanneer de vreemdeling niet voldoet aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden. Te dezen betwist de verzoekster niet dat in artikel 10 van de Vreemdelingenwet als voorwaarde wordt gesteld dat de vreemdeling komt samenleven met de buitenlandse echtgenoot. Evenmin betwist zij de vaststelling in de bestreden beslissing dat haar echtgenoot overleden is. Hoe betreurenswaardig het overlijden van haar echtgenoot ook is, er kan *in casu* niet anders worden besloten dan dat zijn overlijden tot gevolg heeft dat de verzoekster niet langer met hem samenleeft, en dat zij dus niet langer voldoet aan de voorwaarden waarin artikel 10 van de Vreemdelingenwet voorziet. De omstandigheid dat het verblijf van de verzoekster werd ingetrokken omwille van omstandigheden die niet aan haarzelf te wijten zijn, doet hieraan geen afbreuk.

Een schending van de artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter) heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.3.5. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN